



ČESKÁ REPUBLIKA  
ROZSUDEK  
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: V. T. L., narozený „X“,  
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,  
bytem „X“,  
zastoupený Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem,  
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2,

proti  
žalovanému: Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu  
cizinců,  
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2019, č. j. MV-35813-4/SO-2019,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

### Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2019, č. j. MV-35813-4/SO-2019, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 10. 9. 2018, č. j. OAM-1186-27/ZR-2017, jímž byla podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušena platnost jeho povolení k trvalému pobytu a podle § 77 odst. 3 téhož zákona mu byla současně stanovena lhůta 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k vycestování z území České republiky, případně 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Žalobce se v podané žalobě domáhal též přiznání náhrady nákladů řízení.

### Žaloba

2. Žalobce v podané žalobě předně namítl, že žalovaný zásadním způsobem porušil své povinnosti odvolacího orgánu, jeho rozhodnutí přitom odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), definujícím nároky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů a současně je v rozporu i s požadavky na činnost odvolacího orgánu ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu. Žalovaný dle žalobce též opomenul zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje § 3 správního řádu. Zároveň je napadené rozhodnutí podle názoru žalobce v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců. Správními orgány obou stupňů byla rovněž porušena ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti, zejména tedy § 2 odst. 3 a 4 správního řádu.
3. Dle žalobce správní orgány neprovedly žádná relevantní zjištění stran dopadů rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu do života žalobce. Tyto informace přitom měly správní orgány za povinnost zjišťovat i bez návrhu, neboť se jednalo o řízení vedené z moci úřední, jak stanoví § 50 odst. 3 správního řádu. Správní orgány podle názoru žalobce zjišťovaly okolnosti svědčící v jeho neprospěch, přičemž zcela rezignovaly na zjišťování okolností pro něj příznivých. K tomu žalobce poukázal na to, že je na území České republiky zcela integrován, žije zde již značnou část svého života, má zde celou svoji rodinu, tedy manželku se dvěma nezletilými dětmi. Žalobce tak žije společně se svou rodinou, přičemž vypomáhá manželce při podnikání a v péči o nezletilé děti, což jeho manželka není schopna sama realizovat. Ve Vietnamu už žalobce nemá žádné vazby, ať už rodinné či majetkové, a to i přes to, že tam stále žije část jeho rodiny. Správní orgány pak nevyslechly žalobce k podstatným okolnostem případu, a tudíž došlo k pochybení v postupu správních orgánů, které může mít vliv na zákonnost celého rozhodnutí ve věci, když nebyly zjištěny relevantní okolnosti. Žalobce rovněž namítl nedostatečnou individualizaci napadeného rozhodnutí.
4. Následně žalobce uvedl, že správní orgány toliko konstatovaly jeho odsuzující rozsudek, avšak zcela opomněly roli žalobce v odkazovaném případě a náležitě tedy neposoudily závažnost spáchaného skutku ve vztahu k likvidaci jeho zázemí na území České republiky.
5. Žalobce se poté ohradil proti správními orgány tvrzené možnosti pobývat na území České republiky na základě jiného pobytového oprávnění. Takováto možnost je s ohledem Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

na hodnocení právních předpisů [zejm. restriktivní výklad § 56 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců] ze strany správních orgánů prakticky vyloučena.

6. Závěrem žalobce citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, který popisuje podmínky pro přezkum rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu. Posouzení učiněné správními orgány k prokázání aplikovaného důvodu pro zrušení povolení k trvalému pobytu je tedy dle žalobce nedostatečné, nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci a rovněž tak odůvodnění napadeného rozhodnutí je na místě označit za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

### Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Současně vyslovil, že trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí, přičemž odmítl námitky uvedené v žalobě a v podrobnostech odkázal právě na obsah napadeného rozhodnutí ve spojení se spisovým materiálem. K obsahu žaloby současně doplnil, že tato ve věci nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci.

### Posouzení věci soudem

8. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce a žalovaný nesdělili do dvou týdnů od doručení výzvy své nesouhlasy s takovýmto projednáním, ačkoliv byli ve výzvě výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání udělují.
9. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady přitom vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty 30 dnů po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci zjištěny nebyly.
10. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Ze správního spisu postoupeného soudu žalovaným byly zjištěny tyto podstatné skutečnosti. Dne 4. 5. 2017 bylo z moci úřední s žalobcem zahájeno řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Z opisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob a z rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 26. 5. 2016, č. j. 7 To 144/2015-714, je zřejmé, že žalobce byl pravomocně odsouzen pro přečin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (dále jen „trestní zákoník“), k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 24 měsíců se zařazením do

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

věznice s dozorem. Dále je ve spisové dokumentaci založen i rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 17. 5. 2011, sp. zn. 52 T 24/2011, kterým byl žalobce pravomocně odsouzen jednak pro přečin porušení práv k ochranné známce a jiným označením dle § 268 odst. 1, odst. 3 písm. b) trestního zákoníku, a jednak pro zločin podplácení dle § 332 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku, k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 18 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání 3 let, jakož i k peněžitému trestu ve výměře 20 000 Kč. Obsaženo je zde též usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 24. 1. 2013, sp. zn. 52 T 24/2011, že byl žalobce účasten amnestie prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013, přičemž mu byl prominut podmíněně odložený trest odnětí svobody, který mu byl uložen nadepsaným rozsudkem téhož soudu. Ve spisovém materiálu se nachází také lustrace v Cizineckém informačním systému (dále jen „lustrace CIS“), ze které se mj. podává, že žalobce do České republiky přicestoval dne 12. 6. 2007, přičemž zde aktuálně pobývá na základě povolení k trvalému pobytu. Z výpisu z živnostenského rejstříku plyne, že žalobce má přerušenou živnost „výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona a prodej kvasného lihu, konzumního lihu a lihovin“. Ze spisové dokumentace je pak zřejmé, že na území České republiky pobývá také manželka žalobce T. T. D., a jejich děti D. A. T. L., nar. „X“, a D. M. C. L., nar. „X“, všechny státní občanky Vietnamské socialistické republiky a držitelky povolení k trvalému pobytu na území. Ze zprávy Městského úřadu Kadaň, odboru sociálních věcí a zdravotnictví, ze dne 19. 7. 2017, vyplývá, že v rámci pohovoru při sociálním šetření dne 27. 6. 2017 bylo od manželky žalobce zjištěno, že jejich nezletilé děti, v době, kdy je ona v obchodě, který provozuje, hlídá „jedna paní“ z obce „X“. Žalobce byl toho času ve výkonu trestu odnětí svobody, jinak žije dle manželky žalobce rodina pohromadě a společně se tak podílí s žalobcem na péči o děti, jakož i na podnikání. Nedostatečná péče o děti žalobce nebyla dle podané informace signalizována. Z protokolu o svědecké výpovědi manželky žalobce ze dne 16. 1. 2018, které byl účasten i zmocněný zástupce žalobce, je pak seznatelné, že tato na adrese „X“, žije se svým manželem (tj. žalobcem), dětmi a svými rodiči. Jedná se o pronajatý byt, přičemž nájemné platí pouze manželka žalobce, resp. žalobce ji na nájem nepřispívá. Manželka žalobce je podnikatelka ve „X“, kde prodává oblečení, cigarety a alkohol. Pokud je manželka žalobce v práci, pak se stará o děti žalobce. V době, kdy byl žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody, tak manželka žalobce poslala děti do Vietnamu se svými rodiči. Její matka děti nejprve hlídala v České republice, ale pak s nimi odjela do Vietnamu, kde jí pomáhala s hlídáním také sestra manželky žalobce. Sama manželka žalobce by z důvodu podnikání starost o děti nezvládla. Evidence manželství s žalobcem byla dle manželky žalobce provedena v květnu roku 2011 v Praze na Velvyslanectví Vietnamské socialistické republiky. S žalobcem mluví jeho manželka vietnamsky, děti s žalobcem mluví taktéž jen vietnamsky, pouze manželka žalobce s dětmi mluví i česky. Žalobce se dle své manželky domluví česky trochu. Žalobce se na území České republiky stýká s bratrancem, neboť nikoho jiného z rodiny zde nemá. Manželka žalobce má na území České republiky své rodiče, sestry, bratrance a sestřenice, s nimiž se zná i žalobce. Žalobce jeho manželka ve věznici navštívila, nicméně v červenci roku 2017 byla na dva měsíce ve Vietnamu, a tudíž jej navštívit po tuto dobu nemohla. Žalobce pak své manželce pomáhá v podnikání tím, že jí vykládá a skládá zboží v obchodě. Nemovitost na území České republiky žalobce dle své manželky nevlastní. Podle jejího tvrzení byl žalobce potrestán konkrétně za pěstování marihuany. Žalobce má mít i české známé, se kterými chodí na pivo a kávu, ale jeho manželka jejich jména nezná. Za společné známé poté mají tři osoby vietnamské příslušnosti. Finance domácnosti má na starosti manželka žalobce, která měla po dobu výkonu trestu odnětí svobody žalobce problém s tím, že

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

neměla s kým jet pro zboží do obchodu. Ve Vietnamu má žalobce dle tvrzení své manželky rodiče, sestru, bratrance, tety a strýce, resp. celou rodinu. Žalobce byl následně vyzván k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí, přičemž této možnosti také prostřednictvím svého tehdejšího zmocněného zástupce využil. Poté bylo ve věci dne 10. 9. 2018 vydáno již shora rekapitulované rozhodnutí správního orgánu I. stupně, proti kterému žalobce podal blanketní odvolání ze dne 17. 9. 2018. Dne 8. 11. 2018 bylo podané blanketní odvolání žalobce doplněno, přičemž žalobce předložil také potvrzení o studiu dcery D. A. T. L., jako žákyně 1. ročníku Základní školy Vejprty (pro rok 2018) a potvrzení o zdravotním stavu téže dcery ze dne 12. 10. 2018, z něhož se podává, že tato je dle praktického lékaře ve vyšetřování pro psychické potíže plynoucí z toho, že se dozvěděla o možném odchodu žalobce do Vietnamu. Žalobce (resp. jeho zmocněný zástupce) byl dále opakovaně vyrozuměn o možnosti nahlédnout do správního spisu, čehož také dne 7. 2. 2019 využil, bez dalšího vyjádření ve věci. Dne 4. 4. 2019 pak v projednávaném případě žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí.

12. Soud se v projednávaném případě nejprve zabýval blíže nekonkretizovanou námitkou žalobce, týkající se nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí.
13. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu platí, že v odůvodnění rozhodnutí se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
14. S odkazem na shora citované ustanovení správního řádu soud konstatuje, že z odůvodnění rozhodnutí musí být vždy zřejmé, z jakých skutkových zjištění správní orgán ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Správní rozhodnutí, které takovouto skutkovou a právní úvahu neobsahuje, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť nemůže plnit svou základní funkci, tedy osvětlit účastníkům řízení, na základě jakých skutečností bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno v jeho výroku (srov. např. rozsudky ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47, nebo ze dne 17. 9. 2003, č. j. 5 A 156/2002-25).
15. Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je tedy vyhrazeno pouze těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. V souvislosti s předmětnou námitkou soud rovněž poznamenává, že správní řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2007, č. j. 3 As 51/2006-65). Jako jeden celek jsou tak vnímána všechna rozhodnutí vydaná v jednotlivých fázích řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016-29). Jak ostatně Nejvyšší správní soud konstatoval ve svém rozsudku ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25: „Z hlediska ekonomie řízení není vyloučeno, aby odvolací orgán argumentaci správního orgánu prvního stupně pouze doplnil. Při soudním přezkumu odvolacího rozhodnutí je třeba vzít v úvahu, že ve správním řízení Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

*tvorí rozhodnutí obou stupňů celek. Mezery v odůvodnění rozhodnutí odvolání, které by jinak způsobovaly jeho nepřezkoumatelnost, proto mohou zaplnit argumenty obsažené již v rozhodnutí prvního stupně.“*

16. Vycházejí ze shora uvedeného je pak k předmětné blíže nespecifikované námitce žalobce třeba konstatovat, že v projednávaném případě lze z hlediska přezkoumatelnosti jednoznačně vysledovat úsudek žalovaného, který v napadeném rozhodnutí zcela přezkoumatelným (srozumitelným) způsobem zdůvodnil, z jakých důvodů a na základě jakých konkrétních okolností a ustanovení zákona daný případ řešil (viz str. 3 až 9 napadeného rozhodnutí). Stejně tak je možné hodnotit i odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně (viz str. 3 až 7 prvostupňového rozhodnutí), které nadepsaným judikturním požadavkům stran přezkoumatelnosti správního rozhodnutí rovněž odpovídá. Ostatně žalobce spíše než s absencí úvah žalovaného ve smyslu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nesouhlasí právě s jeho vlastními závěry, resp. správního orgánu I. stupně, o důvodu, pro který byla dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců zrušena platnost jeho povolení k trvalému pobytu a podle § 77 odst. 3 téhož zákona mu byla zároveň stanovena lhůta 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k vycestování z území České republiky, případně 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Žalobce tedy, ač značně obecným způsobem, polemizuje s konkrétními závěry správních orgánů ve věci, když namítá nesprávnost aplikace dotčeného ustanovení zákona o pobytu cizinců, což však samo o sobě svědčí o přezkoumatelnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí. Správnost či nesprávnost právních názorů žalovaného však není otázkou samotné přezkoumatelnosti rozhodnutí, nýbrž jeho zákonnosti. Předmětná námitka proto byla soudem shledána nedůvodnou.
17. Podle § 89 odst. 2 správního řádu odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.
18. V nadepsaném kontextu pak soud k obecné námitce žalobce, že v rámci odvolacího řízení žalovaný nedostal požadavkům na činnost odvolacího orgánu ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu, uvádí, že mu není vůbec jasné, která konkrétní skutečnost měla být v rámci daného řízení opomenuta či nedostatečně zjištěna, přičemž žádné takové pochybení v řešeném případě zdejší soud neshledal. Odůvodnění napadeného rozhodnutí tak dle hodnocení soudu plně odpovídá zákonným a judikturním požadavkům na jeho obsah, jak už bylo ostatně výše konstatováno.
19. Dále je ve věci nutno konstatovat, že zcela nekonkrétní tvrzení žalobce o porušení jeho procesních práv ve smyslu § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, jakož i o neúplném zjištění skutkového stavu (§ 3 správního řádu), soud shledal za nepřezkoumatelná, resp. vyhodnotil, že se nejedná o řádně uplatněné žalobní body, neboť z nich není patrné, jakých konkrétních nezákonností se měl žalovaný dopustit. Jinak řečeno, kterých zjištění, podkladů či postupů správního orgánu v rozporu se zákonem se namítaný nedostatek správního řízení týká, žalobce vůbec neuvedl. Náležitostmi žalobních bodů se přitom zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Azs 92/2005-58, ve kterém uvedl, že „[ž]alobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami.“ (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2006, č. j. 8 Azs 134/2005-44). V nyní projednávaném případě přitom zdejší soud neshledal jakéhokoliv důvodu se od výše citovaných závěrů odchýlovat. Odkázat je v tomto ohledu možno i na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, z něhož se podává, že „[n]ení naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“

20. Již konkrétněji pak žalobce namítl pochybení správních orgánů při posouzení otázky přiměřenosti napadeného rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k jeho trvalému pobytu ve vztahu k soukromému a zejména rodinnému životu žalobce.
21. Podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo vnitra zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce do 3 let včetně, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.
22. Pokud se tedy jedná o posouzení soukromého a rodinného života žalobce, soud v první řadě konstatuje, že správní orgány ve věci nijak nezpochybňovaly skutečnost, že žalobce na území České republiky žije již značnou dobu (od roku 2007), přičemž zde má také manželku a dvě nezletilé dcery, s nimiž sdílí společnou domácnost. Uvážena byla i okolnost, že starší z dcer žalobce již nastoupila na základní školu v České republice, přičemž se aktuálně potýká s psychickými obtížemi v kontextu případného odloučení od žalobce. Naproti tomu nicméně správní orgány postavily zjištění stran odsouzení žalobce za spáchanou trestnou činnost, přičemž konstatovaly, že společné soužití s rodinou tak bylo po dobu výkonu jeho trestu odnětí svobody přerušeno, kdy jeho nezletilé děti z uvedeného důvodu po určité údobí pobývaly i u rodiny ve Vietnamu. Konstatováno bylo též, že žalobce pracuje toliko jako pomocník v obchodě své manželky, není účasten v žádné právnické osobě, živnostenské oprávnění má přerušeno a na území České republiky nevlastní ani žádnou nemovitost. Ve věci též vyplynulo, že se stýká s příslušníky vietnamské komunity, s nimiž ostatně páchal i trestnou činnost, za kterou byl odsouzen. Vazby na zvyklosti a vietnamský jazyk tak u žalobce nebyly zprůhrány. Zjištění ve věci byla současně učiněna i ve vztahu k dalším členům rodiny žalobce, kteří žijí ve Vietnamu, jakož i ke znalosti českého jazyka ze strany žalobce. Soud tak na tomto místě zároveň upozorňuje na značně zavádějící žalobní tvrzení stran neexistence vazeb žalobce na jeho domovskou zemi, kde zjevně žijí jeho rodiče, sestra, bratřanci, tety a strýc, což jsou nepochybně velmi silné rodinné vazby v domovské zemi, přičemž žalobce Vietnam navštívil v roce 2013, jak plyne z výpovědi jeho manželky. Manželka a jeho dcery přitom ve Vietnamu též pobývaly, konkrétně v roce 2017 po dobu několika měsíců.
23. Žalobce však měl za to, že nadepsaná správními orgány učiněná skutková zjištění ohledně jeho rodinného života nejsou dostatečná, přičemž poukazoval zejména na charakter řízení, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

které bylo vedeno z moci úřední, a na základní zásady činnosti správních orgánů. Byl toho názoru, že navzdory tomu, že správním orgánům v průběhu řízení předložil podstatné skutečnosti (shora popsané), tyto přesto zjišťovaly pouze okolnosti svědčící v jeho neprospěch a zcela rezignovaly na zjišťování okolností pro něj příznivých. Správním orgánům v žalobě též vytknul, že měly možnost provést jeho výsledek jakožto účastníka řízení k okolnostem významným pro posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí.

24. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
25. Kritéria, která je třeba v rámci posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu do soukromého nebo rodinného života zohlednit, jsou tak demonstrativně uvedena v nadepsaném § 174a zákona o pobytu cizinců. Jak ovšem vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, postačuje, pokud se správní orgány výslovně zabývají pouze těmi kritérii, k nimž se pojí skutečnosti uváděné cizincem či skutečnosti jednoznačně vyplývající z obsahu správního spisu (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34, a ze dne 8. 6. 2017, č. j. 9 Azs 60/2017-37). V této souvislosti je možno upozornit i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2020, č. j. 1 Azs 500/2020-24, v němž bylo konstatováno, že *„[p]ři posuzování přiměřenosti dopadu není nutné výslovně hodnotit všechna kritéria uvedená v § 174a zákona o pobytu cizinců, ale výslovně zohlednit pouze důvody, které jsou v daném případě specifické a vyplývají z průběhu řízení (rozsudek ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 72/2019-37, či ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 554/2018-36).“*
26. K tomu soud uvádí, že žalobce o svém soukromém či rodinném životě nad rámec již dříve rekapitulovaného v průběhu správního řízení, jakož i řízení soudního, nic dalšího neuvedl. S těmito skutečnostmi tedy správní orgány ve svých rozhodnutích pracovaly, resp. tyto byly seznatelně hodnoceny. Žádné další konkrétní skutečnosti (ať už ve prospěch, či neprospěch žalobce), které by byly pro daný případ relevantní, nevyplynuly jak z tvrzení žalobce, tak ani z obsahu správního spisu. V souladu s právním názorem Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 28. 8. 2020, č. j. 8 Azs 135/2019-43, rozhodoval v obdobné věci, proto zdejší soud uzavřel, že měl-li žalobce za to, že v jeho případě existují výjimečné okolnosti, které by vedly až k nezákonnosti rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, bylo na něm, aby je uvedl. Teprve pokud by tak učinil, by bylo možné správním orgánům důvodně vytýkat, že k nim měly přihlídnout nebo že ohledně těchto tvrzení nedostatečně zjistily skutkový stav věci. To se však v projednávané věci nestalo. K tomu je možné odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2016, č. j. 2 Azs 271/2015-38, v němž bylo vysloveno, že *„[j]e ovšem třeba zdůraznit, že ačkoliv bylo řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu stěžovatele zahájeno z moci úřední, nelze po příslušných správních orgánech požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy pátraly po osobách, k nimž by stěžovatel mohl mít vytvořeny blízké vazby a které by případně mohly prokázat skutečnosti svědčící ve prospěch stěžovatele, tj. nepřiměřenost zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Je totiž nepochybně na samotném cizinci, aby přesvědčivým Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.*



*způsobem tvrdil, resp. nabídl důkazy o tom, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011-60).“*

27. V dané části je též třeba pro úplnost doplnit, že žalobci nelze přisvědčit v argumentaci o potřebě jeho výsledku pro zjištění jeho rodinných a soukromých vztahů. Případným je v tomto ohledu odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018-34, v němž bylo konstatováno, že *„[z]a situace, kdy správní orgány z jim dostupných podkladů bezpečně zjistily osobní a rodinnou situaci žalobkyně a žalobkyně ohledně těchto zjištění ve správním řízení nic nenamítala, nebylo povinností správních orgánů vyzývat žalobkyni k dalšímu, konkrétnějšímu sdělení stran těchto skutečností. Správní orgány nezpochybňovaly tvrzení žalobkyně týkající se jejího rodinného života, která uvedla v odvolání (neměly pochybnost o jejich pravdivosti). Správním orgánům nelze ani vytýkat, že neprovedly důkaz účastnickým výsledkem žalobkyně. V řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu zákon správnímu orgánu provést obligatorně výsledek účastníka řízení neukládá. Jak soud již dříve konstatoval (srov. např. rozsudek ze dne 14. 8. 2018, č. j. 4 Azs 153/2018 - 57), v tomto typu řízení bývá zpravidla dostatečné písemné sdělení relevantních okolností vztahujících se k rodinnému a soukromému životu“* (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2021, č. j. 7 Azs 214/2020-36). V návaznosti na shora citované pak Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 5. 2020, č. j. 3 Azs 93/2018-34, vyslovil, že *„... provedení výsledku účastníka řízení nebo svědeckých výpovědí považuje (pozn. soudu – judikatura Nejvyššího správního soudu) za výjimečný důkazní prostředek, který se má využít jen tam, kde nelze rozhodné skutečnosti zjistit jiným způsobem nebo kde vyvstane potřeba postavit najisto určité sporné skutečnosti či vyjasnit rozporná vyjádření cizince a jeho rodinných příslušníků. Je pravidlem, že správní orgány v podobných případech často vycházejí jen ze skutečností zřejmých z obsahu úředních evidencí a z toho, co ohledně svých soukromých poměrů písemně sdělí sám dotčený cizinec, přičemž takový postup byl judikaturou správních soudů aprobován jako v zásadě dostatečný.“* Od shora citovaných závěrů Nejvyššího správního soudu se přitom zdejší soud nemá jakéhokoliv důvodu odchýlit ani v nyní projednávaném případě. Nutno poté za popsaného stavu uzavřít, že v řešené věci nevystala žádná okolnost, v jejímž důsledku by bylo nutno žalobce vyslechnout. Danou námitkou se přitom plně v souladu s odkazovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu zabýval už žalovaný v napadeném rozhodnutí k obecně uplatněnému odvolacímu tvrzení žalobce (viz str. 7).
28. Správní orgány se současně zabývaly i okolnostmi pravomocného odsouzení žalobce za přečin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 trestního zákoníku. Rozhodně tedy nelze přisvědčit tvrzení žalobce, že byl toliko konstatován odsuzující rozsudek a naopak zcela opomenuto posouzení závažnosti spáchaného skutku a role žalobce. Zejména v rozhodnutí správního orgánu I. stupně (viz str. 5 až 6) je totiž důkladně rozebrána trestná činnost žalobce tak, jak vyplynula z trestního rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, který je ostatně obsahem správního spisu. Podrobně je zde popsán i rozsah a dlouhodobost páchaní předmětné trestné činnosti žalobce, který se této dopouštěl ve spolupachatelství. Příléhavě je zde hodnocena též povaha drogové trestné činnosti páchané žalobcem a závažnost jejího dopadu na společnost, přičemž je zmíněna též délka dvou let uloženého nepodmíněného trestu odnětí svobody, což ostatně poněkud svědčí o závažnosti jednání žalobce. Nadto je k osobě žalobce upozorněno i na jeho dřívější odsouzení za trestnou činnost. S tímto hodnocením se pak v napadeném rozhodnutí žalovaný ztotožnil (viz str. 5 až 6).

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

29. Z výše uvedeného je tedy ve věci zřejmé, že správní orgány ve svém postupu vycházely ze zcela konkrétních zjištění, která se týkala právě žalobce, resp. posuzovaného případu (tj. vyplývajících jak z dostupných evidencí, výpovědi manželky žalobce a sdělení dožadovaných orgánů státu, tak i z tvrzení samotného žalobce). Zjevně nepřiléhavou je tak obecná poznámka žalobce, týkající se nedostatečné individualizace napadeného rozhodnutí, neboť soudu není vůbec zřejmé, jakým způsobem mělo být napadené rozhodnutí více individualizováno.
30. S ohledem na podobnost věci lze pak při hodnocení protiprávního jednání žalobce a jeho důsledků rovněž odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, v němž se uvádí, že *„[s]těžovatel si měl a mohl být při páčání natolik závažného úmyslného trestného činu vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení předmětné trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i rovině zákona o pobytu cizinců (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům tohoto státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo stěžovatele na jeho území pobývat. Stěžovatel tak mohl a měl předpokládat, že svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného pobytového režimu v České republice vedle sebe sama i své rodinné příslušníky, a o to více se měl zavrženíhodného jednání vyvarovat.“* Dále zde bylo přiléhavě pro nyní posuzovaný případ vyloženo, že *„[z]a případný zásah do žalobcova práva na soukromý a rodinný život podle názoru Nejvyššího správního soudu lze považovat skutečnost, že ten již nebude moci pokračovat na území České republiky v soužití s manželkou a dvěma dětmi. S ohledem na délku pobytu žalobce a jeho rodiny na území České republiky je též možné očekávat i narušení dalších sociálních vazeb. Jak v úvahu přicházející varianta praktického odloučení stěžovatele od jeho rodiny, tak možná varianta přesídlení stěžovatelovy rodiny do Vietnamské socialistické republiky proto představují intenzivní zásah do rodinného života žalobce. Na druhou stranu tímto nejsou stěžovatel a jeho rodinní příslušníci zcela zbaveni možnosti realizovat společný rodinný život. Nutno doplnit, že ani čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (sdělení č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“) neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru vždy nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 1996 ve věci Gül proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94). V této souvislosti bere Evropský soud pro lidská práva v úvahu mimo jiné i případné extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, respektive soukromý život na jeho území. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva přitom vyplývá, že podmínky pro aktivaci extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné (srov. rozsudek ze dne 6. 2. 2001 ve věci Bensaid proti Spojenému království, stížnost č. 44599/98). Z tvrzení žalobce pak v nyní řešené věci nelze nemožnost realizace jeho rodinného života v zemi původu (a to všech členů jeho rodiny) jakkoliv dovodit. Naopak, přestěhování stěžovatele a s ním případně jeho manželky a dětí do Vietnamu a jejich společnému životu tam nic nebrání.“* (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 10 Azs 312/2016-59). Tyto závěry se pak dle názoru soudu plně uplatní i v nyní projednávaném případě

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

31. Stěžovatel se na území České republiky dopustil závažné (drogové) trestné činnosti, za kterou byl pravomocně odsouzen, v důsledku čehož splnil podmínky pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, neboť zásah do jeho soukromého a rodinného života nebyl shledán natolik závažným, aby převážil nad veřejným zájmem na ochraně veřejného pořádku. Pro úplnost lze v daném kontextu upozornit také na závěr uvedený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2017, č. j. 5 Azs 274/2016-42: *„Je velmi smutné, že stěžovatel, kterého je nutno považovat, jak již výše uvedeno, za profesionálního, dlouhodobě takto činného distributora drog zběhlého v kriminálním prostředí, důsledkům svého jednání vystavil manželku a syna (a nyní, po vydání přezkoumávaných správního rozhodnutí, zřejmě nově i dalšího potomka), s nimiž má podle zjištění správních orgánů, o jejichž relevanci nevznikly pochyby, harmonický a hluboký vztah. Nejvyšší správní soud kvituje, že přes své dlouhodobé závažné závadové chování je stěžovatel dobrým a milujícím otcem a manželem. Nicméně zájem ČR na tom, aby takové osoby jako stěžovatel se na jejím území nenacházely, v daném případě má přednost před uvedeným - podle všeho harmonickým a hlubokým - rodinným vztahem stěžovatele a jeho manželky a dětí. Stěžovatel a jeho rodinní příslušníci budou muset nalézt takovou formu rodinného soužití, která bude možná i za podmínek zrušení stěžovatelova trvalého pobytu. Původcem případných neblahých dopadů této skutečnosti je stěžovatel. Ten si jako cizinec trvale pobývajícím na území ČR mohl a měl být vědom toho, že i když má nejvyšší stupeň pobytového oprávnění, svým závažným protispolečenským jednáním o něj může přijít.“*
32. Dle hodnocení soudu tedy v řešeném případě správní orgány zjištěné skutečnosti týkající se zejména rodinného a soukromého života žalobce a jím spáchané úmyslné trestné činnosti následně postavily proti sobě a na základě jejich poměření z nich učinily závěr, který ve svých rozhodnutích dostatečným způsobem odůvodnily a se kterým se soud, vycházející ze shora citované konstantní judikatury, ztotožňuje. Podle něj zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce nepochybně negativním způsobem zasáhne do jeho rodinného a soukromého života, intenzita zásahu však není vzhledem k jeho jednání (spáchané trestné činnosti) natolik vysoká, aby bylo možno hodnotit takový zásah jako nepřiměřený. V takové situaci totiž musí zájem společnosti na ochraně veřejného pořádku a veřejného zdraví převážet nad individuálními zájmy jednotlivce. Soud tak dospěl k závěru, že rozsah zjištěných skutečností a jejich následné poměření s hrozbou plynoucí z trestněprávního jednání žalobce na území České republiky, jak už bylo dříve popsáno, provedly správní orgány zákonným způsobem, a to i ve smyslu žalobcem odkazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39.
33. Za nepřipadnou poté soud považuje námitku žalobce brojící proti tomu, že správní orgány uvedly, že žalobce může na území České republiky pobývat na základě jiného pobytového oprávnění. Takováto interpretace vydaných rozhodnutí není podle soudu zcela odpovídající. Z obou rozhodnutí totiž vyplývá toliko zmínka o možnosti, která žalobci není vydaným rozhodnutím zapovězena, že si může požádat o povolení k přechodnému pobytu, avšak podstatným zde jednoznačně zůstalo právě hodnocení stran nikoliv nepřiměřeného zásahu do života žalobce. Ostatně žalovaný k tomu naprosto srozumitelně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 Azs 65/2017-31, v němž bylo uvedeno, že *„[s]těžovatel a jeho rodinní příslušníci budou muset nalézt takovou formu rodinného soužití, která bude možná i za podmínek zrušení stěžovatelova trvalého pobytu. Původcem případných neblahých dopadů této skutečnosti je stěžovatel. Ten si jako cizinec trvale pobývajícím na území ČR mohl a měl být vědom toho, že i když má nejvyšší stupeň*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

*pobytového oprávnění, svým závažným protispolečenským jednáním o něj může přijít.*“ Namítaná poznámka správních orgánů stran existence možnosti jiných pobytových oprávnění, kterých může žalobce případně využít, tak nepředstavuje vadu mající vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Soud přitom opakuje, že podstatnými okolnostmi pro zrušení povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců je to, zda byl žalobce pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce do 3 let včetně, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce. Tyto dvě podmínky, jak bylo shora konstatováno, byly v projednávané věci naplněny. Na okolnosti, že žalobce může po zrušení povolení k trvalému pobytu pobývat na území České republiky na základě jiných pobytových oprávnění, správní orgány svá rozhodnutí nezaložily. Naopak mu i za dané situace předešly možnost získání jiného pobytového oprávnění. Nutno přitom zdůraznit, že žalobce za nadepsané situace, kdy na území České republiky páchal drogovou trestnou činnost, ani nemohl legitimně očekávat, že mu bude nadále umožněno zde budovat rodinný život v rámci zachování jeho trvalého pobytu, přičemž nic nebrání tomu, aby jej jeho manželka a dcery případně následovaly do země jejich původu.

34. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti tak soud ve věci uzavírá, že neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soud tedy žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
35. O náhradě nákladů řízení pak soud rozhodl výrokem II. rozsudku ve smyslu § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

### **Poučení:**

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz).

Ústí nad Labem 18. října 2021

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.  
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)